

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 395. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529612264528.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

⌘ Fra det Øieblik, Adalbert igien havde funden Ro efter Leontines Bortførelse, syntes det, ligesom en høiere Kraft bemægtigede sig hans Siæl, han tvivlede nu ikke længere paa Udfaldet af det store Foretagende, han anvendte Dagen til krigerske Øvelser, og om Aftenen læste han i militaire Skrifter, og søgte at erhverve sig de Kundskaber, der manglede ham. Dette var hans eneste Trøst i Leontines Fraværelse, og i det han saaledes bestandig handlede for det, fik Navnet Fædreland ogsaa for ham den høie Betydning, som det har for alle hans ædlere Landsmænd.

⌘ Af en lignende Iver besæledes og Bonaventura, der nu blev Adalberts kiæreste Ven. Begge meldte sig til Tieneste i Hæren som Frivillige.

⌘ Sex Uger vare nu forsvundne siden Leontines Bortførelse, og endnu hørte man Intet om hende. Adalbert og Bonaventura sukkede tidt derover, men [396](#) Haabet i deres Inderste forlod dem dog, under deres alvorlige Bestræbelser, intet Øieblik.

⌘ Imidlertid nærmede den russiske Hær sig allerede til Polen, uden at de militaire Poster paa Grændserne endnu vare besatte af polske Tropper. Da Adalbert omtalte dette til Bonaventura, svarede denne: »Ligegodt! vi ville dog seire og tage hine Poster tilbage igien, selv om Russerne nu besætte dem.« - »Skulde det ogsaa lykkes, saa vil det dog koste mange kiække Krigeres Liv,« svarede Adalbert.

⌘ Virkelig vare der Mange, der tænkte som Adalbert, og Flere dadlede bittert den Høistcommanderende, Andre derimod forsvarede ham saa heftigt, at man allerede her mærkede Spiren til den Adsplittelse og Uenighed, der siden sønderrev det ulykkelige Polen.

⌘ Bestandig gav dog endnu Folket Beviser paa den høieste Begeistring, man saae Skarer af Bønder, der med flyvende Faner og med Musik nærmede sig til Byen, for at vie sig til Fædrelandets Tieneste; næsten alle gyldne Smykker bleve nedlagte paa Fædrelandets Alter, Mangfoldige, og deriblandt Bonaventura og Czernim, offrede den største Deel af deres Eiendomme til deres Land, og Penge strømmede ind til Hovedstaden fra alle Kongerigets Kanter; selv Oldinge, Qvinder og Børn arbeidede med paa Volden, og Alle, som kunde bære Vaaben, øvede sig deri.

⌘ Strax efter at Russerne vare indrykkede i Polen, da Adalbert netop havde faaet Marschordre til den næste Morgen, traadte Bonaventura heftig ind i hans Værelse. - »Hvad er det?« spurgte Adalbert, »ere der komne nye Efterretninger om Fiendens Bevægelser?« -

⌘ »Deraf veed jeg intet,« svarede Bonaventura, »men jeg bringer en anden Efterretning, der vil glæde dig: [397](#) Fædrelandet har faaet et af sine troeste Børn tilbage, min Søster Leontine er kommen hjem igien.«

⌘ Adalbert sprang heftig op ved disse Ord. »Jeg haaber dog, du skuffer mig ikke, Bonaventura!« raabte han. - »Sagen har sin Rigtighed, kom selv og see og hør!« svarede denne.

⌘ Bonaventura førte nu Adalbert til en Venindes Huus, hvor Leontine kom dem i Møde, noget udmattet af Reisen, men dog finklede endnu hendes Øine med Begeistringens Ild.

⌘ Adalberts Henrykkelse kunne vi ikke beskrive, lang Tid gik hen med afbrudte Spørgsmaal, hvorpaa fulgte ligesaa korte Svar, og først efter flere Timer gav Leontine en sammentrængt Fortælling af sine Hændelser i følgende Ord: